

Så vi synes altså, der er mange problemer i det her. Jeg kan så love, at vi vil stille en række ændringsforslag til lovforslaget, hvor vi tager udgangspunkt i høringssvarene og på den måde dokumenterer, at hr. Rasmus Prehn godt kunne have fundet flere ting, som der er samstemmighed om i adskillige høringssvar, hvis det havde været det, der havde været hans ærinde.

Jeg synes jo, det er helt i orden, hvis man som politiker ikke er enig i høringssvar. Så skal man jo bare sige, at det er man ikke enig i, og så skal man lave loven, som man har lyst til, sådan er det jo. Men jeg synes ikke, at der er ret meget tvivl om, at man på en række områder med udgangspunkt i høringssvarene og de ting, jeg har sagt her i dag, ville kunne lave adskillige ændringsforslag, som ville betyde en klar forbedring af det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Rasmus Prehn (S):

Hr. Per Clausen gør sig til at starte med lidt morsom om det med oppositionens rolle: at Enhedslisten er det eneste parti, der er imod forslaget, eller som er kritisk over for det her forslag, og at vælgerne skulle tænke over det. Det kunne jo også godt være, at Enhedslisten skulle tænke over, at det en gang imellem handler om at kigge på, hvad der rent faktisk ligger, frem for bare at være imod alt, hvad der kommer.

Kl. 15.35

Et konkret eksempel er jo den modsigelse, som hr. Per Clausen sådan set selv gør sig skyldig i, i den forstand at han på den ene side giver udtryk for, at det er vældig dyrt, meget ressourcekrævende – hr. Per Clausen ømmer sig nærmest over, at der skal bruges penge på det her område – og på den anden side er meget optaget af, at det, når man etablerer det her system, så er meget, meget vigtigt, at administrationen, dvs. de, der sidder og udbetaler løn og sådan nogle ting, også er uvildig. Der gør hr. Per Clausen sig nok den forestilling, at de kunne få indflydelse på akkrediteringen, hvis der sidder nogen i administrationen. Er det ikke et spild af ressourcer at isolere det her helt for sig selv og bruge en masse penge på administration, når man i forvejen kritiserer det her med ressourceforbruget, altså at skulle til at bruge penge på den slags?

Jeg synes egentlig, at Enhedslistens adfærd i denne sammenhæng minder lidt om den gamle vittighed om manden, der kører på motorvejen i den forkerte vejbane og brokker sig lidt over, at alle andre kører den forkerte vej.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Det er jo sådan en situation, jeg tit er i i hr. Rasmus Prehns optik. Jeg vil sige, at hvis man læser høringssvarene, kan man vel konstatere, at det er folketingspolitikkerne, der kører i én vejbane modsat de fleste andre.

Og så vil jeg sige til hr. Rasmus Prehn, at jeg sådan set har forholdt mig til det forslag, der ligger – rimelig grundigt og seriøst, synes jeg – og det er ikke for at være imod, at jeg er nået frem til, at vi ikke kan støtte det, som det ligger.

Det er da rigtigt, at man kan diskutere, om man overhovedet skal have sådan noget eller det bare er en eller anden idé, man har fået i forbindelse med Bolognaforhandlingerne og sådan noget. Det vil jeg gerne deltage i en lang og grundig og seriøs diskussion om, for det er der også synspunkter om i høringssvarene. Men når man har besluttet sig til at lave det, så synes jeg, man skal lave det, man siger man vil, nemlig en uafhængig institution, og så må man jo betale, hvad det koster.

(Kort bemærkning).

Rasmus Prehn (S):

Skal det virkelig forstås sådan, at Enhedslisten og hr. Per Clausen har den opfattelse, at det kommer til at spille ind på akkrediteringen af landets uddannelser, hvem der sidder og udbetaler løn til de pågældende medarbejdere, altså at det skulle være et problem i sig selv, at det ikke er adskilt fra Videnskabsministeriet? Er det sådan, Enhedslisten opfatter det, altså at det nok får en betydning for, hvordan der bliver akkrediteret?

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Det er jo ikke tilfældigt, at man lægger meget vægt på ude i Europa, at der skal være en total adskillelse mellem akkrediteringsinstitutionen og staten. Det er, fordi man ønsker at fjerne enhver mulighed for, at der kan være statslig påvirkning.

Der bliver man jo nødt til at gå hårdhændet til værks, også så hårdhændet, at man måske godt kan nævne enkelte funktioner, hvor man kan spørge, om det virkelig kan passe – især, når man vælger at gøre det på den måde, at man siger, at der *skal* være en klar afgrænsning, og at det *skal* være en uafhængig institution. Det er netop for at undgå at komme ind i nogle diskus-